

DOE zeide de Koning: Deze zeyd, Dit is myn zoone die leeft, maar uw zoone is 't die dood is: en die zeyd, Neen, maar de doode is uwe zoone, en de leevendige myn zoone. Vorder zeide de Koning, Haald my een zwaard: en zy bragten een zwaard voor het aangezichte des Konings. En de Koning zeide, Doorfnyd dat leevende kind in twee: en geeft de eene een helft, en de andere eene helft. Maar de vrouwe welkers zoone de leevendige was, sprak tot den Koning, (want haar ingewand ontfak over haaren zoone) en zeide, Och myn heere, Geeft haar dat leevendige kind, ende en dood het geensints niet: deze daar en tegen zeide, Het en zy noch uwe noch myne, doorfnyd het. Doe antwoordde de Koning, en zeide, Geeft die het leevendige kind, ende en dood het geensints niet: die is zyne moeder. En geheel Israëel hoorde dat oordeel, dat de Koning geoordeeld hadde, en vreesde voor het aangezichte des Konings: want zy zagen dat de wysheid Gods in hem was, om recht te doen.